

ENGLANNIN TYÖVÄENLIIKE VUONNA 1912

Kuluneen vuoden huomattavimpana tapahtumana oli hiilenkaivajain lakko. Kun rautatieläisten lakko vuonna 1911 jo toi ilmi Britannian työläisten „uuden hengen”, niin hiilenkaivajain lakko muodosti sanan täydessä merkityksessä aikakauden.

Niin kovasti kuin hallitsevat luokat valmistautuivatkin „sotaan”, niin kovasti kuin porvaristo ponnistelikin yrittäessään nujertaa pääoman tottelemattomien orjien vastarinnan, lakko kuitenkin onnistui. Hiilenkaivajain järjestyneisyys oli esimerkillinen. Lakkorikkureista ei ollut jälkeäkään. Ei voinut tulla kysymykseenkään hiilen kaivaminen sotilaiden tai kokemattomien ammattitaidottomien työläisten avulla. Ja kuusi viikkoa kestäneen taistelun jälkeen Englannin porvarillinen hallitus havaitsi, että maan koko teollinen elämä pysähtyy, että käyvät toteen työväen laulun sanat: „kaikki rattaat lakkaa pyörimästä, jos sinun kätesi vain tahtoo sitä”...¹¹⁶

Hallitus alkoi tehdä myönnytyksiä.

„Kaikkien aikojen mahtavimman maailmanvaltakunnan pääministeri tuli hiilikaivosten omistajain lakkoilevien orjien edustajain kokoukseen ja rukoili heitä suostumaan kompromissiin”. Näin kuvaa taistelun tuloksia eräs asiaa tunteva marxilainen.

Englannin hallitus, joka reformeja lupaillessaan tavallisesti syöttää työläisiä vuosikausia pelkillä puheilla, on nyt alkanut jo vakavasti pitää kiirettä. *Viidessä päivässä* vietiin parlamentissa läpi uusi laki! Tämä laki saattoi voimaan työ-palkkaminiimin, s.o. säännön sellaisen palkkarajan määräämisestä, jota *alemmaksi* palkkaa ei saa laskea.

Tosin tuo laki, samoin kuin kaikki porvarilliset reformit, on mitätön puolinainen toimenpide ja osittain se on pelkkää työläisten petkuttamista, sillä vaikka alin palkkaraja onkin määrätty, niin isännät sittenkin sortavat palkkaorjiaan. Mutta kuitenkin kaikki, jotka tuntevat Englannin työväenliikettä, väittävät, että hiilenkaivajain lakon jälkeen Englannin proletariaatti *ei ole enää sitä*, mitä se oli ennen. Työläiset oppivat taistelemaan. He näkivät sen *tien*, joka vie heidät voittoon. He tulivat tuntemaan voimansa. He lakkasivat olemasta sellaisia nöyriä lampaita, jollaisilta he olivat niin kauan näyttäneet kaikkien palkkaorjuuden puolustajain ja ylistäjain mielihyväksi.

Englannin yhteiskunnallisissa voimasuhteissa on tapahtunut muutos, jota ei voi ilmaista numeroilla, mutta jonka kaikki tajuavat.

Puolueasioissa on edistys Englannissa valitettavasti vähäinen. Kahtiajakaantuminen „Britannian sosialistisen puolueen” (entinen Sosialidemokraattinen federaatio) ja „Riippumattoman” (sosialismista riippumattoman) „työväenpuolueen” välillä jatkuu. Tätä jälkimmäistä puoluetta edustavien parlamentin jäsenten opportunistinen menettely aiheuttaa, kuten ennenkin, työläisten keskuudessa *syndikalistisia* tuulahduksia. Onneksi ne eivät ole voimakkaita.

Englannin ammattiliitot kääntyvät hitaasti, mutta varmasti sosialismin puoleen — vastoin monien, työläisten keskuudesta lähtöisin olevien parlamentin jäsenten tahtoa, jotka puolustavat itsepintaisesti vanhaa liberaalista työväenpolitiikkaa. Mutta nämä viimeiset mohikaanit eivät saa entisiä aikoja säilymään!

„Pravda” № 1,
tammikuun 1 päivä 1913
Allekirjoitus: W.

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan